

ΛΟΓΟΣ ΨΥΧΩΦΕΛΗΣ (*)

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΑΥΘΑΔΕΙΑΣ ΕΚΕΙΝΩΝ, ΟΠΟΥ ΑΜΑΡΤΑΝΘΥΝ ΜΕ ΤΗΝ
ΕΛΠΙΔΑ ΠΩΣ ΕΧΟΥΝ ΝΑ ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΘΟΥΝ, ΚΑΙ ΝΑ ΜΕΤΑΝΟΗΣΟΥΝ

Π Ρ Ο Ο Ι Μ Ι Ο Ν

Αιὰ ποίαν αἰτίαν, ἐγὼ ἐρωτῶ, ὁ ἄνθρωπος εἰς ὅλα μὲν τὰ σωματικά ἔργα του κλίνει περισσότερο εἰς τὸ νὰ φοβῆται, παρὰ εἰς τὸ νὰ ἐλπίζει· εἰς δὲ τὰ τῆς ψυχῆς ἐλπίζει περισσότερο παρὰ ὅπου φοβεῖται; Τοῦτο βέβαια δὲν ἀκολουθεῖ δι' ἄλλο, πᾶρεξ διατι ὀλίγον ἀγαπᾷ τὴν σωτηρίαν του, καὶ ἐτῆι δὲν φοβεῖται, διατι δὲν ἀγαπᾷ. Εἶναι πολλοὶ καὶ σχεδὸν ἀναρτίμητοι Χριστιανοί, ὅπου, κατὰ τὸν Ἰώβ (ιε' 16), πίνουν τὴν πονηρίαν ὡσάν νερόν· διατι ὁ κάθε ἕνας ἀπὸ αὐτοὺς πρὸ τοῦ μὲν νὰ ἀμαρτήσῃ συλλογίζεται καὶ λέγει «ἄς ἀμαρτήσω, καὶ θέλω ἐξομολογηθῆ, θέλω μετανοήσῃ». Ἀφ' οὗ δὲ ἀμαρτήσῃ καὶ ἐξομολογηθῆ, δὲν ἐγνοιάζεται πλέον διὰ τὴν ἀμαρτίαν, διατι λέγει· ἐξωμολογήθηκα· ἐμετανόησα· «ὦ πονηρὸν ἐνθύμημα! (λέγει ὁ Σειράχ) πόθεν ἐνεκυλίσθης καλύψαι τὴν ξηρὰν ἐν δολιότητι»; (λζ'. 3)· ὡ παρανομοτάτη πλάνη καὶ πρόληψις, ὅπου σκεπάζεις τὴν γῆν μὲ τὰς ἀμαρτίας, ἀπὸ ποῖον βυθὸν εὐγῆκες; ὄχι ἀπὸ ἄλλον βέβαια, πᾶρεξ ἀπὸ τὸν ἄδην. Δὲν πρέπει λοιπὸν νὰ γυρίσῃς πάλιν εἰς τὸν ἄδην, καὶ νὰ μὴ πλανᾷς πλέον τοὺς Χριστιανοὺς; Ὅθεν ἡμεῖς θέλομεν ὀμιλήσῃ εἰς τὸν παρόντα Λόγον, περὶ τῆς αὐθαδείας τῶν τοιούτων, ὅπου λέγουν ταῦτα.

(*) Ὁ Λόγος οὗτος, ἀδελφέ, εἶναι πολλὰ ἀναγκαῖος καὶ ψυχωφελέστατος, διατι ἀποδείχνει ποία εἶναι ἡ ἀληθινὴ Μετάνεια, καὶ ποία εἶναι τὰ ἀποτελέσματα τῆς, καὶ τὰ σημεῖα τῆς παρὰ Θεοῦ συγχωρήσεως τῶν ἀμαρτιῶν. Καὶ ἀπλῶς εἰπεῖν, ὁ Λόγος οὗτος συντρίβει ὅσα. Ὅθεν καὶ σὺ συνεχῶς αὐτὸν ἀναγίνωσκε, καὶ μεγάλως ὠφελήθησῃ.

